

ního (§ 285, posl. odst. ex. ř.), nýbrž musí berní úřad své právo při rozvrhovém roku uplatnit výslovným návrhem, ačli totíž nebyl již přistoupl k soudnímu řízení zabavovacímu. V takovém případě lze berní úřad klásti jen na roveň smluvnímu věřiteli a uspokojiti daňovou pohledávku v rámci § 286 ex. ř. Z této úvahy plyne, že berní úřad, který nepostupoval, ač předstížení ho k tomu opravňovalo, podle § 369, odst. 1 zák. č. 76/1927, může se státi se svou pohledávkou jen účastníkem soudního rozvrhu prodejového výtěžku tak jako smluvní věřitel a že jeho dříve nabyté zástavní právo na draženém předmětu prodejem soudním zaniká. Exekuční prodej soudem prováděný nutno považovati tudíž za samostatný, na berní exekuci nezávislý realizační krok, který pohlcuje v sebe exekuci berní, když dospívá do dalšího stadia než exekuce berní a přivádí zároveň s sebou zánik zástavního práva exekucí berní nabytého. Účastí svou na exekučním prodeji soudním a vydražením autobusu, ač byla dlužnicí oproti bernímu úřadu, mohla se obžalovaná, jež nebyla exekutkou v exekuci soudní, tím méně dopustiti přičítaného jí přestupku, že přece jde tu v podstatě o úkon upravený zákonem a prováděný soudním orgánem a nikoliv o svémocné zasažení do úředního opatření.

Otázkou, již zmateční stížnost rozebírá, zda byla obžalovaná vůbec vlastníci autobusu v době, kdy byl zabaven berním úřadem, netřeba se obírat. Tato otázka je při zániku exekuce berní soudním provedením dražby nerozhodná a byla by došla řešení případným postupem soudu podle § 231, odst. 3 ex. ř. jen, kdyby byli postižení věřitelé odporovali přihlášce berního úřadu.

Ale pak obžalovaná, nejsouc z dražení vyloučena po smyslu §§ 180, 278 ex. ř., nabyla vlastnictví k vydraženému autobusu s důsledky § 367 vš. zák. obč. Berní úřad, ztrativ ze zabavení plynoucí právo na předmět, zůstal se svojí pohledávkou odkázán, jako každý jiný věřitel, jen na nejvyšší podání. Kupem autobusu v dražbě soudní nebylo tedy zástavní právo berního úřadu, které zaniklo tím, že berní úřad nepostupoval podle § 369, odst. 1. zák. č. 76/1927, a soudní dražbu dopustil, ani obcházeno ani zmařeno, dispoice s předmětem vydraženým není již disponováním s předmětem berním úřadem ještě zabaveným a neodníma se jí úřednímu nakládání předmět zabavený. Není tu tedy u obžalované skutkové povahy § 3 zák. o mař. exekuce ani po stránce objektivní.

Čís. 5530.

Zákaz zakladania a udrzovania nevestincov, obsažený v § 14 zákona č. 241/1922 Sb. z. a n., je opatrením len administratívnym a nebola ním utvorená nová kutková podstata samostatného deliktu, súdom trestateľného.

Pre ustálenie súdom trestateľného »zriadenia alebo udrzovania nevesticina« nestačí zistenie tejto skutočnosti, ale treba zistiť skutočnosti niektorého činu v zákone o kupliarstve uvedeného.

Za nevesticince treba považovať podniky alebo tomu podobné verejné domy alebo miestnosti, ktoré sú obecne prístupné a v ktorých je prosti-

túcia v určitej miere sústredená; nespadá sem prevádzanie prostitúcie len jednotlivé v súkromných izbách.

(Rozh. zo dňa 26. februára 1936, Zm IV 619/35.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti K. P-ovej pre zočin kupliarstva vyhovel zmätočnej sťažnosti obžalovanej, uplatňovanej na základe § 385, č. 1 a) tr. p., z tohoto dôvodu zmätočnosti zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc a obžalovanú oslobodil podľa § 326, č. 1. tr. p. od obžaloby na ňu podanej.

Z d ô v o d o v :

Zmätočná sťažnosť, pokiaľ uplatňuje dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p., je základná.

Podľa zisteného skutkového stavu poskytla obžalovaná v B. na podzim roku 1931 prostitútke J. K. pobyt ku prevádzaniu prostitúcie, pričom si vymienila denne najprv 15 Kč a potom 10 Kč a polovičku zo zárobku. J. K., kým bývala u obžalovanej, po dobu jedného týždňa skutočne aj prevádzala prostitúciu.

Na základe týchto skutočností uznaly nižšie súdy obžalovanú za vinnú, že udržiavala nevestinec, a kvalifikovali tento čin ako prečin podľa § 14 zák. č. 241/1922 Sb. z. a n.

Obžalovaná bola preto rozsudkom krajského súdu odsúdená podľa § 46, odst. 1 a 3 zák. čl. XXXVI:1908 s použitím § 91 tr. z. na jeden mesiac uzamknutia ako na hlavný trest, ďalej na 200 Kč peňažitý trest, ktorý v prípade nedobytnosti mal byť premenený na dva dni uzamknutia a podľa § 47 cit. zák. ako aj podľa § 3 zák. č. 75/1919 Sb. z. a n. na trojročnú stratu úradu a jednoročnú stratu volebného práva do obcí, ako na tresty vedľajšie. Vrchný súd následkom odvolania verejného žalobcu súčasne so zrušením druhu trestu zvýšil hlavný trest obžalovanej na väzenie v trvaní dvoch mesiacov, bezpodmienečne.

Predovšetkým ide o to, podľa ktorého ustanovenia zákona má sa táto trestná vec posudzovať. Nižšie súdy vychádzali zreteľne z právneho názoru, že v § 14 zák. č. 241/1922 Sb. z. a n. je daná skutková podstata samostatného trestného činu, na ktorý je len trest ustanovený vo vhodných ustanoveniach trestného zákona. Najvyšší súd nesúhlasí s týmto názorom.

Zákon zo dňa 11. júla 1922, čís. 241 Sb. z. a n. o znemožnení pohlavných chorôb zakazuje v § 14 zakladanie a udržiavanie nevestincov a vyslovuje, že zakladanie a udržiavanie nevestincov sa má trestať podľa ustanovení trestného zákona o kupliarstve.

Zákaz založenia a udržiavania nevestincov treba považovať za opatrenie administratívne, pri ktorom poukazom na to, že založenie a udržiavanie nevestincov má sa trestať podľa obecných trestných pravidiel o kupliarstve, nebola utvorená nová skutková podstata samostatného deliktu, súdom trestateľného, ale bolo len zdôraznené, že doterajšie ustanovenia trestných zákonov o kupliarstve treba za platnosti nového zá-

kona plne aplikovať aj na tie prípady, v ktorých kupliarstvo je dané v založení a udržovaní nevestinca, čo až do tej doby bolo viac alebo menej beztrestne trpené.

Plynie to najmä z toho, že zákon tu nestanoví zvláštne trestné sadzby na založenie a udržovanie nevestincov, ale len poukazuje na platné trestné zákony, čím zrejme naznačuje, že v takomto prípade náležitosti skutkovej podstaty a kvalifikácia činu a v dôsledku toho aj použitie jednotlivých trestných sadzieb sa má posudzovať s hľadiska ustanovení zákona o kupliarstve už platného, teda v oblasti Slovenska a Podkarpatskej Rusi podľa §§ 43 a nasl. zák. čl. XXXVI:1908. Nasvedčuje tomu ďalej, že podľa § 46 tohoto zákona sú stanovené rôzne trestné sadzby, použitie trestných sadzieb je však viazané jednak rôznou skutkovou podstatou, kvalifikáciou činu, a jednak okolnosťami v tomto § zvlášť uvedenými, ktoré majú za následok i zostrenie trestov. Pre zistenie súdom trestateľného činu »zriadenia alebo udržovania nevestinca« tedy nestačí zistenie tejto skutočnosti podľa § 14 zák. č. 241/1922 Sb. z. a n., ale je treba zistiť také skutočnosti, ktorými sú dané náležitosti niektorého činu v zákone o kupliarstve uvedeného, lebo bez toho by ani nebolo možné rozhodnúť o tom, podľa ktorej sadzby trestným zákonom stanovenej má byť trest vymeraný. V tom prípade, že by sa vyskytol taký čin, ktorý nevykazuje náležitosti trestného činu podľa ustanovení trestných zákonov, preca však je prestupkom zákona a nariadení vydaných podľa zákona č. 241/1922 Sb. z. a n., nastúpilo by všeobecné trestné ustanovenie § 17 tohoto zákona o trestaní takých prestupkov, ktoré nie sú trestné súdom. Najvyšší súd musel skúmať, pod ktoré ustanovenia zákona možno podradiť tie skutočnosti, ktoré sú vzaté za dokázané v odvolacom rozsudku.

V súdenom prípade prichádzajú v úvahu z trestných činov, patriacich do príslušnosti súdov, len náležitosti kupliarstva podľa § 43 a 45, čís. 4 zák. čl. XXXVI:1908.

Skutková podstata § 43 cit. zák. sa tu však nevyskytuje, lebo toto ustanovenie vyžaduje ako pasívny subjekt osobu počestnú, v súdenom prípade išlo však o prostitútku.

Zbývalo by tu teda posúdenie činu podľa § 45, čís. 4 cit. zák., to je, jestli sa pachateľ, ako to pri zriadení a udržovaní nevestinca bude pravidlom, zaoberal kupliarstvom po živnostensky. Táto kvalifikačná okolnosť bola však v tomto prípade vylúčená rozsudkom odvolacieho súdu a nakoľko tento výrok odvolacieho súdu verejným žalobcom napadnutý nebol, rozsudok vrchného súdu sa stal v tejto časti pravoplatným a preto nemožno na tejto okolnosti založiť ani zistenie skutkovej podstaty súdom trestného kupliarstva. Neľze tu teda uznať na čin, ktorý by bol trestateľný podľa ustanovení zákona o kupliarstve.

Najvyšší súd uvažoval teda o tom, zakladá-li čin obžalovanej prípadne skutkovú podstatu prestupku, ktorý podľa ustanovenia § 17 zák. č. 241/1922 Sb. z. a n. má byť trestaný politickým úradom. Dospel však k presvedčeniu, že nie je tu daná ani skutková podstata tohoto prestupku, lebo nešlo o založenie alebo udržovanie nevestinca, ako má na mysli zákon.

Za nevestince treba totiž — ako to vysvitá aj z dôvodovej zprávy zákona, ktorá rozlišuje výslovne nevestince od jednotlivce prevádzanej prostitúcie vo forme t. zv. »voľnej lásky« — považovať podniky alebo tomu podobné verejné domy alebo miestnosti, ktoré sú obecné prístupné a v ktorých je prostitúcia v určitej miere sústredená.

V súdenom prípade však išlo len o jedinú voľne bývajúcu prostitútku, ktorá prevádzala prostitúciu len jednotlivce v pokoji súkromnom, ktorý jej tiež len jednotlivce obžalovaná prenajala; tým nebol nevestinec ani založený ani udržívaný. Mýlili sa tedy sudy nižších stolíc a dopustili sa zmatku podľa § 385, čís. 1 a) tr. p., keď uznali, že čin, ktorý vzaly za dokázaný, zakladá skutkovú podstatu trestného činu.

Čís. 5531.

Dovoláva-li se odpovědný redaktor, provinivší se zanedbáním povinné péče, beztrestnosti z důvodu omluvitelného omylu, je důkaz omluvitelného omylu považovati za provedený, dokáže-li odpovědný redaktor objektivně aspoň takové okolnosti, pro které uvedené nebo sdělené skutečnosti mohly býti každým člověkem průměrných vlastností při normální bedlivosti důvodně pokládány za pravdivé.

Subjektivní přesvědčení neznámého pisatele o pravdivosti uvedených nebo sdělených skutečností nepadá v tomto případě na váhu.

S objektivního hlediska je posuzovati i otázku, zda uvádění neb sdělování skutečností bylo ve veřejném zájmu.

(Rozh. ze dne 28. února 1936, Zm I 1309/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl částečně zmatečným stížnostem soukromých žalobců K. Sch., O. D. a R. K. do rozsudku krajského soudu jako soudu kmetského v Litoměřicích ze dne 25. října 1935, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259, čís. 2 tr. ř. obžaloby na něho soukromými žalobci vznesené pro přečin podle § 2 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., po případě pro přestupek podle § 4 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky ministra spravedlnosti čís. 145/1933 Sb. z. a n., a to potud, že zrušil napadený rozsudek, pokud obžalovaný byl zproštěn obžaloby pro přestupek podle § 4 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky ministra spravedlnosti čís. 145/1933 Sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že jako odpovědný redaktor periodického tiskopisu zanedbal takovou pozornost, při jejímž povinném užití by nebyla bývala pojata do jmenovaného periodického tiskopisu zpráva: »Hackenkreuzlery obsazené naše hranice«, pokud v tomto článku jsou stěžovatelé viněni z účasti na tajných schůzích hackenkreuzlerů v P., a uznal obžalovaného vinným tímto přestupkem.

Z d ů v o d ů:

S hlediska zmatku podle čís. 9 a), b) — správně jen 9 b) § 281 tr. ř. — namítá zmateční stížnost soukromých žalobců O. D. a R. K., že vychází-li se z obhajoby obžalovaného — správně ze skutkových